

Linda P tur/retur

I mange år herskede hun nærmest enerådigt over det alkoholiserede og bramfri Sydhavnsunivers, hun selv havde skabt. Så gik hun ned med stress, lagde alkoholen på hylden og lærte at tælle til 10. I dag har Linda P droppet huen og affundet sig med, at man godt kan have det godt med at have det godt. Tilbage står spørgsmålet: Er hun blevet normal?

PAUL SAUER (TEKST) | w@jp.dk, STINE BIDSTRUP (FOTO) | stine.bidstrup@jp.dk

Stand-up komiker Linda P er aktuell med nyt show. Fotograferet på Comedy Zoo.

Det er mandag formiddag, og klokken er lidt i elleve, da Linda P triller sin cykel forbi vinduerne til Comedy ZOO midt i København og hen til et nærliggende cykelstativ. Hun stiller cyklen fra sig, tager solbrillerne af og bevæger sig hurtigt ind i caféen, hvor hun udveksler et par høflighedsfraser med personalet og sætter tasken fra sig. To minutter senere sidder hun og vipper let på stolen, mens hun sender en sidste mail fra sin iPhone.

Den 32-årige komiker har travlt. Hun ligner sig selv, og så alligevel ikke: Huen er væk. Den røg for halvandet år siden. Det samme gjorde den karakteristiske fletning, der sammen med et farverigt (og helst uanstændigt) ordforbrug var med til at gøre Linda P landskendt som brovtende Sydhavnstøs, der talte om at give Mærsk fjabbe og om at købe cola og blande rom i den, når hun skulle i biografen.

Nu er det lange, lyse hår sat op. Joggingbukserne er for længst blevet til normale bukser. Foran hende står den kop med grøn te, som hun lige har bestilt, og en flaske vand.

»Jeg havde sagt til mig selv, at når jeg blev 30 år, så måtte den hue simpelthen ryge. Det var en regel, jeg satte op for mig selv,« siger hun.

Hvorfor?

»Fordi jeg blev 30. En 30-årig kvinde kan for helvede ikke blive ved med at have den hue på. På et tidspunkt bliver det simpelthen for latterligt.«

Linda P har det godt. Det har hun egentlig haft i noget tid nu. I hvert fald i et halvt år, og det er alligevel noget af en bedrift, når de seneste tre år er gået med det, hun selv kalder et »gedigent oprydningsarbejde«.

Der var nok at tage fat på: Da det stod værst til, drak hun gerne en flaske rom eller whisky om dagen og tog på langstrakte drukture, der ofte først sluttede fire dage senere på et fremmed hotel i udlandet. Kedede hun sig hjemme i sin lejlighed, bookedde hun et hotelværelse i 14 dage og ringede til den første af mange piger i telefonbogen. To-tre parkeringsbøder om ugen blev sat i bilruden på den bil, som hun i sin evige alkoholtåge aldrig kunne huske, hvor hun havde parkeret. Alt imens tænkte hun kun på, hvor næste eventyr skulle komme fra.

»Det hele skulle være ekstremt. Jeg vågnede op, drak en flaske Jack Daniels og tænkte: Hvor vildt kan det blive herfra? Jeg skulle gerne prøve noget hver dag, jeg ikke havde prøvet før,« siger Linda P.

»Der var ingen grænser. Til sidst var der en læge, der sagde: Du kan sagtens fortsætte, men så skal jeg bare ikke kunne sige, hvor gammel du bliver. Og der tænkte jeg: Det er da også noget pjat. For det første har jeg ikke tid til at dø lige om lidt, for jeg har faktisk en

”
Det hele skulle være ekstremt. Jeg vågnede op, drak en flaske Jack Daniels og tænkte: Hvor vildt kan det blive herfra? Jeg skulle gerne prøve noget hver dag, jeg ikke havde prøvet før.

ret travl kalender. Og for det andet har jeg rigtig mange mennesker, jeg holder af.«

For Linda P var der ikke et stop. Det var i august 2013, at hun stod bag scenen til Skanderborg Festival og ventede på at skulle optræde. Året forinden var hendes far død - det skete midt under touren med hendes andet onemanshow "Linda P og mig", og dengang havde hun skubbet sorgen til side, fordi hun ikke havde hverken lyst eller overskud til at håndtere den. Nu var hun i gang med forberedelserne til sit næste show, "Linda P's Hovedpine", og premieren lå lige om hjørnet.

Foran Bøgescenen stod tusindvis af mennesker og ventede på, at hun skulle få dem til at grine. Som hun plejede at gøre. Hun glædede sig selv til at komme på. Men så begyndte det at ringe for ørerne. Hun blev svimmel og fik det underligt. Pludselig kunne hun ikke mærke sine ben. Så forsvandt knæene under hende.

»Min krop sagde simpelthen stop. Jeg kollapsede og fik et angstanfald, og jeg kunne slet ikke gå på. Så lå jeg derude og stirrede op i luften, mens Mick (Øgendahl, red.) måtte gå op og lave dobbelt så lang tid for at dække over, at jeg ikke kunne,« siger Linda P.

I tiden op til havde hun flere gange været ved lægen for at få en forklaring på, hvorfor hun havde det så dårligt. Der havde været både svedeture og vejrtrækningsproblemer, men hun havde ignoreret det, når hun havde fået at vide, at hun skulle holde igen. Bag Bøgescenen sagde hun til sin kollega, at han bare skulle gå op og sige til de 25.000 mennesker, at hun var faldet om, og så ellers begynde at lave sine jokes. Det gjorde han ikke.

Til gengæld tvang oplevelsen Linda P til at tænke over tingene: Hun besluttede at lægge sprutten på hylden. Samtidig begyndte hun at aflyse jobs. Ét af gangen, så flere og flere, indtil både forpremieren og turnéen var udsoldt, og hun kunne begynde at fokusere på det, der var den egentlige årsag til problemet.

»Når man drikker så meget, ligger der som regel noget andet bag. Og helt basalt flygtede jeg jo fra mig selv. Det er som taget ud fra den

første side i psykologbogen: Når man bruger så meget tid på at undgå sit eget selskab, er det jo fordi, der er noget i én selv, man ikke har lyst til at blive konfronteret med.«

Linda P tager en bid af den sandwich med kylling og pesto, som en ung, lyshåret tjener lige har serveret på bordet foran os. Hun lægger brødet fra, det skal hun ikke have for meget af, for hun skal stadig tabe fem kilo før premieren for at kunne passe et helt bestemt kostume, hun skal have på i sit show.

»Tynd bliver jeg aldrig, men det er nok meget godt, at der lige ryger nogle kilo,« konstaterer hun.

Det har taget hende lang tid at nå hertil. Hun ville være sikker på, at hun var helt ovre på den anden side, før hun begyndte at fortælle om det: drukken, kollapsede, de mange års flugt. Den langvarige stress-sygdom, som holdt hende ude af spillet i næsten tre år, og som i lang tid kunne få hende til at bryde sammen, bare hun gik uden for sin dør. De mange psykologtimer, som tvang hende til at se indad og lære at sætte tempoet ned. Og ikke mindst forholdet til hendes far, som døde af leversvigt i en alder af 56 år, og som Linda P ikke kom til begravelsen af, fordi hun ikke kunne rumme hans svigt.

»Der lå helt klart nogle ting, som jeg aldrig havde fået bearbejdet,« siger hun.

»Der var mange ting om ham, som jeg ikke vidste, og mange ting, jeg var nysgerrig efter at vide. Men da jeg endelig fik taget mig sammen til at snakke med ham og sige: Nu skal vi sgu lige have rent bord - så døde han.«

Allerede midt under sin sidste tour vidste Linda P, hvad titlen på hendes næste show skulle være. "Normal?"; hedder det, og Linda P sætter tyk streg under spørgsmålstegnet. For det er mere et spørgsmål end en konstatering, når hun nu i en alder af 32 år gør status over det første kapitel i sit liv.

»Jeg har oplevet så meget på så kort tid, så det er nok ikke for højrovet at sige, at jeg havde min 40 års-krise, da jeg var 25. Nu vil jeg bare gerne være mig selv,« siger hun.

Kimmen til den proces blev lagt allerede under hendes andet onemanshow, "Linda P og mig". Her tog Linda P første skridt væk fra det bramfri og alkoholiserede Sydhavnunivers, som hun i slutningen af 00'erne nærmest enerådigt herskede over. Og fra de kærerede figurer, som havde gjort hende både kendt og elsket i det meste af Danmark: Winnie fra Winnie og Karina, Lonnie Starr, Christel og den evindelige jeg-magter-det-ikke-Ditte.

»Jeg havde brug for at frigøre mig fra de karakterer. Det er det mest befriende i verden at tage en paryk på, for så skal du ikke tage stilling til noget, der har med dig selv at gøre.«

Når huen og fletningen nu også er røget, er det for at tage sidste skridt væk fra parodien Linda P - og tættere ind mod mennesket Linda Petersen.

»Jeg var træt af at hænge fast i det. Pludselig var det ikke en karakter, jeg lavede mere -

BLÅ BOG

LINDA PETERSEN

Komiker, skuespiller og manuskriptforfatter - bedre kendt som Linda P.

32 år. Født i 1984 og opvokset i Hvidovre. Bor i dag på Vesterbro i København.

Oprindeligt uddannet bygningsmaler og nåede i nogle år at arbejde i samme firma som sin mor, før hun i 2004 meldte sig til DM i standup og blev nummer to.

Brød igennem, da hun optrådte i DR 2-programmet "Wulffs Magasin". Siden har hun medvirket i komedieserier som "Hvor fanden er Herning?", "Maj og Charlie", "Anstalten" og "Piger på prøveløsladelse".

Hun har også medvirket i flere film - bl.a. "Sorte Kugler", "Jensen & Jensen" og to film baseret på sin og Christina Sederqvists karakterer Winnie og Karina - samt flere teaterstykker, bl.a. Nørrebro Teaters "Biblen" og "En tjener for to" på Betty Nansen Teatret.

Danner privat par med komikeren Anders Grau, hendes medvært på tv-programmet "Det alt for store Linda P show". Har flere anmelderroste onemanshows bag sig - heriblandt "Rommen er en tøjte" fra 2009 og "Linda P's Hovedpine" fra 2014.

Kåret til Årets Komiker 2010 og turnerer fra september landet rundt med showet "Linda P - Normal?".

Stand-up komiker Linda P er skudt med ny
blod. Fotografert af Camilla Zorn.

Linda P har altid haft et meget personligt forhold til sine følgere:
»Der er fans, jeg kan navnene på, og som jeg altid hilser på, når jeg ser dem. Vi har en meget nær kontakt, og nogle gange glemmer jeg helt, at folk er kommet for at se et show, når jeg kommer ind i foyeren og kan se, at de sidder og venter. Det betyder meget for mig, at det hele ikke handler om mig - det handler om at have en fest sammen.«

Linda P var den rapkæftede pige fra Hvidovre. Nu har hun smidt tophuen og forsøger at blive mere normal. FOTO: FINN FRANDBEN

Linda P har haft sit eget talkshow "Vild med talent", hvor hun i rollen som Lonnie Starr interviewede kendte danskere. FOTO: POLFOTO

Linda Petersen sammen med sin faste makker i bl.a. komedieserien "Piger på prøveløsladelse", Christina Sederqvist. FOTO: GERT JENSEN

● pludselig var det Linda Petersen, der var den her brovtende, fjabbesigende tæve fra Sydhavnen. Og det irriterede mig enormt meget. Ikke fordi - der er ikke nogen, der har sat mig i den bås, jeg har selv placeret mig i den bås. Men det startede med at være en karakter, jeg lavede, og så tror jeg bare, Linda blev viklet ind i det på et tidspunkt. Og jeg er ikke en brovtende Sydhavnstæve. Jeg er faktisk en enormt nørdet pige fra Hvidovre,« siger Linda P.

Hun ved godt, at mange stadig forbinder hende med karakteren. Sådan er det, når man har brugt så mange år på at brænde et så bestemt billede fast i danskernes bevidsthed. Hun kan mærke det, når hun er på firmajobs, og folk som det første spørger, hvor huen er blevet af. Eller når hun er ude, og folk giver hende en lammer og råber: Hvad så, fjabbe?

»Folk har jo en forudindtaget mening om, hvem jeg er - og det er jo klart, for de har ikke set andet. Det er jo en tredjedel af mit liv, jeg har været i offentligheden, og i den tid har de kun fået den del af mig, som er den kække Sydhavnstæve,« siger hun.

Selv kunne hun mærke, at der begyndte at ske noget uhyggeligt med hende, når hun klædte sig ud som »den lille kække dreng med hue«. Så var det som om, at det blev lettere at være den »uempatiske og højtråbende idiot«, hun havde udviklet sig til at være.

»Det blev en udklædning. Det var det ord, jeg hæftede mig ved - udklædning. En ting

var hele den personlige rejse i det, og hvor skadeligt, det hele var blevet for mig, men ordet "udklædning" ... Når man er nået til det punkt, hvor man ser så latterlig ud, at folk klæder sig ud som én til fastelavn - så er det måske på tide at spørge sig selv, om man er blevet for meget en karikatur af sig selv,« siger Linda P.

I tiden efter kollapset på Skanderborg Festival havde hun stadig svært ved at pege fingrene indad. Det var bureauet, ikke hende selv, der i første omgang tvang hende til at tage en pause.

I første omgang kørte hun selv på, som om ingenting var hændt, og gik noget galt, var det tingene omkring hende, der ikke fungerede: Så var det scenen, den var gal med, når hun en aften rystede for meget til at kunne optræde. Når lægerne begyndte at tale om traumatisk stress, vendte hun rundt på hælene og gik. En dag stillede hun bilen midt på motorvejen, fordi hun pludselig var blevet bange for at køre.

»Så sad jeg dér og tænkte: Det er bilfobi - det er da egentlig sjovt, at jeg aldrig har lagt mærke til, at jeg havde det før. Jeg begyndte bare helt hæmningsløst at skyde i alle retninger for ikke at være i nærheden af mig selv,« siger Linda P.

Sådan stod det på i noget tid, mens hun ignorerede kollegernes velmente råd.

»Mit motto havde jo altid været, at jeg hellere ville have det sjovt end godt. Jeg havde

det sådan set godt med at have det skidt, og jeg syntes, at jeg trivedes med det selvdestruktive. Det var jo bare sådan, jeg var - og det var det, der gjorde mig kreativ.«

Ekstremerne hang også ved. Så snart Linda P havde lagt alkoholen på hylden, indledte hun i stedet et massivt overforbrug. Da hendes revisor en dag fortalte hende, at det var lidt dumt, at hun brugte 40.000 kr. om måneden på huer, når hun nu kunne blive millionær i stedet for, var det overspisningen, der blev løsningen.

»Så tænkte jeg: Det er også enormt kedeligt at være fed - og så kastede jeg mig over noget andet. Det er der hele tiden, det der misbrugsgen - det sidder så dybt.«

Lige netop dét, siger hun - misbrugsgenet og den store hang til ekstremer - bunder formentlig i hendes opvækst. Den foregik med hendes søster og mor i en lille lejlighed i Hvidovre, hvor Linda lærte at begå sig. Sin far så hun kun i de weekender, han kunne over-skue at have en datter.

»Det var en meget alkoholiseret far, som skiftede navn fire-fem gange på grund af kriminalitet og sådan noget. Lige pludselig havde han råd til den helt store Tivoli-tur og en rejse til Grækenland. Jeg spurgte aldrig hvorfor, men jeg kunne godt regne ud, at det sgu nok ikke var månedslønnen fra et arbejde i Netto eller noget andet,« siger Linda P.

Selv var hun et »mærkeligt« barn, siger hun. I Sønderkærskolens små klasselokaler

var hun videbegærlig - men også klassens klovn og en stædig rod, der ville gøre »det meste« for at få et billigt grin. Særligt i de kedelige tysktimer, hvor læreren kunne finde på at indlede timen med at sige, at hun lige så godt bare kunne gå ud med det samme, fordi han ikke gad at diskutere med hende.

»Og det' jo så dér, jeg lærte at balancere med en kost på hagen. Et eller andet skulle man jo bruge tiden til, når jeg ikke sad derinde,« siger Linda P og fortsætter:

»I virkeligheden ville jeg altid bare gerne være normal, men det var jeg bare ikke. Og så blev det ligesom en kunstform at være unormal. Jeg havde et meget stort behov for at underholde, og så blev jeg hende, der kastede spegepølse-mader med remoulade op på tavlen, så de blev siddende, fordi jeg vidste, at der var et grin i det.«

Som 15-årig gik hun ud af skolen og flyttede sammen med sin daværende drengekæreste i Sydhavnen. Hun uddannede sig som bygningsmaler - ligesom sin mor - og forberedte sig på et traditionelt liv med børn, hund og familie.

Det var egentlig for sjov og som led i et væddemål, at hun i 2004 meldte sig til DM i standup og endte med at stryge direkte ind på en andenplads. Derfra gik det hurtigt: Andre komikere så med det samme lyset i den unge kvinde med de upassende gloser, som de udråbte til at være Anders Matthesens arvtager. Et par småturnéer med mere ruti-

Da Linda P efter et angstanfald på Skanderborg Festival i 2013 lagde alkoholen på hylden, skulle hun forholde sig til en ny virkelighed: »Mange tror, det er pissesvært at stoppe med at drikke. Det er det sådan set ikke. Det svære er at holde sig selv ud, når man er ædru.«

nerede komikere afløste hinanden, før Linda P året efter for alvor brød igennem og blev etableret som dansk komiks nye stjerneskud.

»Jeg havde aldrig troet, at jeg skulle være komiker. Men jeg tænkte: Halløj, der er en perfekt vej, jeg kan flygte ind i her,« siger hun.

Det var omtrent samtidig, at det gik op for Linda P, at hun var lesbisk. Det skete under en våd nat i byen, hvor hun var »kommet til« at gå i seng med en pige. Hun var også begyndt at drikke - noget, hun på grund af sin far aldrig havde turdet før.

»Det hele gik sindssygt stærkt i starten. Jeg var lige blevet kastet ind i den her karriere, som hurtigt voksede sig stor, og så gik der bare fest og rock and roll i den. Der skete så meget, og jeg var bare som en svamp, der sugede det hele til mig. Det kunne ikke blive vildt nok.«

I dag er der mere ro på. I slutningen af sidste år blev Linda P kærester med sin medvært fra tv-programmet "Det alt for store Linda P show", Anders Grau. I stedet for at drikke hjernen ud eller at bruge 100.000 kr. på tøj i Los Angeles, drikker hun nu kamille med seks breve, mediterer og spiller brætspil om lørdagen. Hun øver sig også på at kede sig - noget, hun ifølge hende selv er hamrende dårlig til. Hun bander ikke så meget, som hun gjorde før, og hun kommer hellere to minutter for tidligt end fire timer for sent til et møde.

”
Når man er nået til det punkt, hvor man ser så latterlig ud, at folk klæder sig ud som én til Fastelavn - så er det måske på tide at spørge sig selv, om man er blevet for meget en karikatur af sig selv.

Det giver sig også til udtryk her på caféen: Hun sidder, som hun selv siger, i ganske almindeligt, »røvkedeligt« tøj og drikker ganske almindeligt, »røvkedeligt« vand.

Det lyder næsten som om, du er blevet ... normal?

»Nej, det ville nok være at stramme den. Altså, jeg betaler min skat, jeg har fået en revisor, og jeg vasker tøj og vasker op. Alt det gad jeg ikke før. Men jeg er nok stadig temmelig sær og utilregnelig,« siger hun og fortsætter:

»Jeg stikker stadig af ud ad alle mulige forskellige tangenter - hvilket kan være enormt underholdende til offentligt skue, men som godt kan være temmelig irriterende i privatlivet. Jeg kan godt sidde i min bil og skulle have styr på nogle vigtige bilag og så pludselig begynde at skråle med på én eller anden børnesang, bare fordi ham, der synger den, lyder, som om han sidder og skider. Da jeg i går tabte min opvaskebørste fire gange, begyndte jeg til sidst at have en samtale med den. Så spurgte jeg, om det ikke også keder den at blive ved med at falde ned - altså, vi kommer ligesom ikke rigtig videre. På den måde vil jeg sgu nok altid være en lille smule barnlig og fucked up, tror jeg.«

»Men jeg er mere normal i forhold til, at jeg var så ekstrem før. Jeg køber ikke bare en ny cykel, når jeg tror, den gamle er blevet stjålet, uden lige at tjekke, om den står ovre på den anden side af Føtex, fordi jeg havde været

lidt forvirret, da jeg parkerede den. Jeg kan også godt bruge et halvt minut på at stille p-skiven i stedet for at få en bøde og bare tænke: "Fuck det, det ryger over til Skat, jeg gider ikke engang". Sådan nogle ting - der tror jeg, at jeg har fået lidt mere styr på min hjerne.«

For Linda P handler det om netop det: at få kontrol med sig selv og lære at klare sig uden de krykker, hun har støttet sig op af. At finde ud af, at hun ikke behøvede at drikke en flaske rom eller at have en hue på hovedet for at være kreativ. Og at erkende, at hun ikke behøver at have det skidt for at have det godt - men at hun faktisk udmærket kan have det godt med at have det godt.

»Det er jo ikke kun en synder, den kække dreng med hue. For det har også været én, der har beskyttet mig. Den figur har gjort så meget for mig, og den er jo også en del af mig, så derfor er det også vemodigt bare at smide den på gulvet og trampe på den,« siger hun.

Det har taget mange og lange psykologsamtaler at nå dertil. Da hun endelig tog sig sammen til at søge hjælp, gik det første år med bare at undgå at blive skør.

»Det var helt på det niveau, hvor jeg begyndte at græde, hvis jeg gik ud af døren, og det var en sejr, hvis jeg havde været nede at købe ind. Jeg kunne ikke holde ud at kigge på en skærm, og jeg var ved at besvime, hvis jeg skulle læse en mail eller se på en telefon. Jeg følte vitterligt, at jeg var blevet vanvittig.«

Da Linda P i begyndelsen af 2014 turnerede rundt med sit tredje onemanshow, "Linda P's Hovedpine", var hun stadig syg af stress: »Det var ren overlevelse. Jeg var ikke klar til at optræde, og mest af alt handlede det for mig om ikke at kaste op på scenen af nervøsitet. Det var lidt absurd at stå og tale om, at jeg havde det dårligt, mens jeg virkelig havde det dårligt.«

• siger hun.

Men efterhånden virkede det at slå bremsen i og mærke efter.

»Jeg fandt ud af, at det er lidt for nemt bare at sige: Jeg har det bare dårligt, jeg er bare et rodehoved, jeg er bare et fuckup, jeg er bare et B-menneske. Jeg tror ikke, man er noget. Jeg tror, der er en grund til alting,« siger Linda P.

Det lyder som en sund erkendelse?

»Jeg ser det sådan her: Det er okay at have det elendigt, men det er ikke okay at blive i offerrollen, hvis man kan undgå det. Der er ikke nogen, der har sagt, at det skal være nemt at være lykkelig, men man skal sgu turde at stræbe efter at tage sig selv alvorligt. Det kræver noget arbejde at få det godt, og det er også bare enormt dovent at sætte sig ned på sin flade røv og sige: Jeg har det bare dårligt, og det har jeg det bedst med,« siger hun og fortsætter:

»Det er så let bare at svælge i dårligdommen og have det godt med det. Men det tror jeg ikke på, at der er nogen, der har. Jeg tror bare, det er den nemmeste løsning, når man ikke orker at hanke op i sig selv.«

Det skal ikke forstås som en opsang, understreger Linda P. Hun ved ikke noget værre end »belærende komikere«, hvor man midt under showet føler, at man er »inviteret ind til en dansktime«. Bare fordi hun har brugt tre år på at blive »nogenlunde normal«, skal

andre ikke lide under hendes nyvundne livsindsigt.

Folk må med andre ord tage med fra hendes fortælling, hvad de vil: Hun skal hverken lege »Kloge Åge« eller fortælle andre, hvad de skal gøre. Det må være op til dem selv. Hun lever fint med, at folk får et grin og en hyggelig aften, og har de så lyst til at tage noget andet med hjem i posen, er det bare en bonus.

»Det skal være ganske frivilligt. Jeg skal ikke hive op i ørerne på nogen,« siger Linda P.

Selv har hun det bedst med at være ærlig. Hendes show henter altid næring i hendes livsrejse, og på den måde får publikum ligesom bare, hvad der er - både det gode og det dårlige.

»Jeg bruger mig selv, for der ved jeg, hvad jeg taler om - og nu har jeg heldigvis selv været så fucked up, at det har været en god nok historie. Så hvis jeg nu faldt i og var bums om et år, så var det den historie, de fik,« siger hun.

Ikke at det ville ske, forsikrer hun. Nogle gange kan Linda P godt savne følelsen af at være fuld, om ikke andet så for at få en pause fra alle de tanker, der stadig flyder rundt i hovedet. Men hun savner ikke at drikke, og hun kunne ikke drømme om at sætte flasken for munden igen. Hun får tics, når hun hører fulde mennesker larme neden for lejligheden på Halmtorvet i København som en påmindelse om, hvordan hun selv plejede at sejle rundt.

”

Jeg ser det sådan her: Det er okay at have det elendigt, men det er ikke okay at blive i offerrollen, hvis man kan undgå det.

Hun har efterhånden fået begravet det faktum, at hun aldrig fik talt ordentligt ud med sin far og redet trådene ud.

»Men jeg kan kun sige til andre: For fanden, få det nu gjort. Snak sammen, inden det er for sent. Det kan ikke beskrives. Der er ikke nogen sammenligning med det at miste en forælder.«

Det samme sagde hun til sin mor, inden hendes mor døde for et par år siden. De to havde altid haft deres knas og var ikke på særligt god talefod.

»Det var lidt underligt at sidde der over for min mor, som har lært mig så mange ting - men lige dét her havde jeg altså prøvet før, så

der kunne jeg for en gangs skyld rådgive hende. Og det er altså bare med at få gjort noget ved det.«

Linda P rejser sig op. Fotografen er kommet, og to timer er ved at være gået. Vi er tilbage, hvor vi startede: Linda P har det godt. Faktisk bedre end nogensinde. Helt uden omsvøb og med tryk på sidste stavelse. Hvor det første år handlede om at have det godt - og ikke sjovt - er Linda P nu i stand til at kombinere de to ting: At have det godt og have det sjovt samtidig.

Hun skubber stolen ind til bordet, afleverer koppen med det brugte tebevis i baren og går udenfor for at tænde en smøg.

Hun er spændt: Under sidste tour havde hun stadig stressen siddende i kroppen. Selv om hun ikke længere vil lade sig påvirke af andres meninger og holdninger, kan hun ikke lade være med at være spændt på folks reaktion på det nye show.

»Det er meget ærligt. Mere ærligt end noget, jeg har lavet før,« siger hun.

Hun understreger, at folk ikke skal synes, at det er synd for hende. Det er ikke det, det handler om. Så var hun stillet op på »Kanal 4 eller noget hvor-er-det-synd-for-mig.dk«, hvor hun kunne sidde og fortælle, hvor hårdt, hun har haft det.

»Det her skal være sjovt,« understreger hun og skodder cigaretten i et askebæger. Og det bliver helt sikkert også stadig upassende.

Så går hun ind. ●